

DECIZIA NR. 3905/21.11.2016
privind soluționarea contestației formulate de
domnul X

înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Botoșani, sub nr. și reînregistrată la Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași, sub nr.

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași, prin Serviciul Soluționare Contestații, a fost sesizată de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Botoșani, Inspekția Fiscală, prin adresa nr. IV/22 din 07.01.2016, înregistrată la instituția noastră sub nr., cu privire la reluarea procedurii de soluționare a contestației formulate de **domnul X**, cetățean libanez, cu reședința în municipiul Botoșani, str. județul Botoșani, cod numeric personal, prin avocat Buceceanu Dinu, potrivit Împuternicirii avocațiale nr.

Solicitarea de reluare a procedurii de soluționare este pentru contestația formulată de **domnul X** împotriva Deciziei de impunere privind taxa pe valoarea adăugată și alte obligații fiscale stabilite de inspekția fiscală la persoane fizice, care realizează venituri impozabile din activități economice nedeclarate organelor fiscale nr. și a Deciziei de impunere privind impozitul pe venit, stabilit de inspekția fiscală, pentru persoane fizice care realizează venituri impozabile din activități economice nedeclarate organelor fiscale nr., emise în baza Raportului de inspekție fiscală nr. IV/7255 din 31.10.2012, de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Botoșani, Activitatea de Inspekție Fiscală, suspendată prin Decizia nr. 12 din 14.02.2013, de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Botoșani, prin Compartimentul Soluționare Contestații, pentru suma totală de **S lei**, reprezentând:

- S lei – taxa pe valoarea adăugată;
- S lei – dobânzi și penalități de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată;
- S lei – impozit pe venit;
- S lei – dobânzi și penalități de întârziere aferente impozitului pe venit.

La solicitarea de reluare nr., înregistrată la Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași, sub nr., Administrația

Județeană a Finanțelor Publice Botoșani, Inspecția Fiscală, a anexat Rezoluția de neîncepere a urmăririi penale din 25.06.2013, a Parchetului de pe lângă Tribunalul Botoșani, în dosarul nr. 481/P/2012, prin care s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de făptuitorul X pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută și pedepsită de art 9 alin. (1) lit a) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare, întrucât lipsesc elementele constitutive ale acestor infracțiuni (atât latura obiectivă cât și cea subiectivă, respectiv ascunderea bunurilor impozabile nu s-a săvârșit cu intenție și în scop fraudulos).

Potrivit extrasului hotărârii penale nr. 252 din 12.11.2013, care este definitivă, Tribunalul Botoșani – Secția penală, în urma plângerii formulate de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Botoșani, a menținut Rezoluția de neîncepere a urmăririi penale din 25.06.2013, a Parchetului de pe lângă Tribunalul Botoșani, în dosarul nr.

Ținând cont de faptul că în speță s-a pronunțat o soluție definitivă pe latură penală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași, prin Serviciul Soluționare Contestații, va relua procedura administrativă de soluționare a contestației formulate de **domnul X**, împotriva Deciziei de impunere privind taxa pe valoarea adăugată și alte obligații fiscale stabilite de inspecția fiscală la persoane fizice, care realizează venituri impozabile din activități economice nedeclarate organelor fiscale nr și a Deciziei de impunere privind impozitul pe venit, stabilit de inspecția fiscală, pentru persoane fizice care realizează venituri impozabile din activități economice nedeclarate organelor fiscale nr., emise în baza Raportului de inspecție fiscală nr., de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Botoșani, Activitatea de Inspecție Fiscală, pentru suma totală de **S lei**, reprezentând taxa pe valoarea adăugată, impozit pe venit și accesorii aferente, conform prevederilor art. 214 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Având în vedere prevederile art. 352 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, potrivit căroră: „(1) *Dispozițiile prezentului cod se aplică numai procedurilor de administrare începute după intrarea acestuia în vigoare. (2) Procedurile de administrare începute înainte de data intrării în vigoare a prezentului cod rămân supuse legii vechi*” contestația este soluționată în baza normelor în vigoare la data când s-a născut dreptul contestatoarei la acțiune.

I. Domnul X, prin avocat Buceceanu Dinu, invocă dispozițiile art. 25 al Convenției dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Libaneze pentru evitarea dublei impuneri și prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitul pe venit și pe capital, semnată la Beirut la 28 iunie 1995, convenție ratificată în România prin Legea nr. 10/1996, coroborat cu prevederile art. 118 din Legea

nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, deoarece într-o situație similară:

- un cetățean român nu trebuie să achite statului libanez un impozit de 24% reprezentând taxa pe valoarea adăugată pentru achiziția de autovehicule uzate din statele membre ale Uniunii Europene, în situația în care valoarea acestora depășește 10.000 euro anual;

- achiziționarea de către o persoană fizică de autovehicule uzate în scop de revânzare nu constituie în Republica Libaneză, conform art. 14 alin. (2) din Convenție, o activitate comercială independentă și prin urmare, veniturile astfel obținute nu sunt supuse impozitării;

- cu privire la impozitul pe venit, în situația în care se consideră că a desfășurat activități supuse impozitului, arată că acesta a fost calculat cu nerespectarea dispozițiilor art. 24 alin. (2) din acordul încheiat.

Referitor la taxa pe valoarea adăugată, stabilită de inspecția fiscală prin raportare la dispozițiile art. 153¹ alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, arată că taxa este neîntemeiată deoarece din interpretarea textului de lege invocat, rezultă că numai o persoană care nu are sediul fiscal în România și care intenționează să efectueze în România o achiziție intracomunitară, are obligația să se înregistreze în scop de TVA (a se vedea și dispozițiile art 132¹ din același act normativ).

Precizează faptul că achizițiile de bunuri pentru care s-a depășit plafonul de 10.000 euro, le-a făcut în alt stat membru UE decât România, motiv pentru care, impunerea este netemeinică și nelegală, ca urmare, este lipsită de temei obligația de a achita majorări și penalități de întârziere.

II. Organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Botoșani, Activitatea de Inspecție Fiscală, a efectuat inspecția fiscală generală privind stabilirea obligațiilor fiscale la **domnul X**, pentru perioada 01.01.2007 – 30.09.2011, în urma căreia au emis Decizia de impunere privind taxa pe valoarea adăugată și alte obligații fiscale stabilite de inspecția fiscală la persoane fizice, care realizează venituri impozabile din activități economice nedeclarate organelor fiscale nr din 31.10.2012 și Decizia de impunere privind impozitul pe venit, stabilit de inspecția fiscală, pentru persoane fizice care realizează venituri impozabile din activități economice nedeclarate organelor fiscale nr., în baza Raportului de inspecție fiscală nr., prin care au consemnat următoarele:

1. Referitor la taxa pe valoarea adăugată.

Din analiza contractelor de vânzare – cumpărare menționate în anexa nr. 1 la raport, rezultă că prin achizițiile intracomunitare de autoturisme efectuate de **domnul X**, a realizat la data **01.06.2008** plafonul de 10.000 euro, dar nu s-a înregistrat în scopuri de TVA.

Potrivit anexei nr. 2 la raport, TVA colectată, calculată pentru achiziții intracomunitare de bunuri taxabile, altele decât mijloace de transport noi și produse accizabile este în sumă de **S lei**, iar pentru neplata la termen au calculat, pentru perioada 25.04.2009 – 31.05.2012, dobânzi în sumă de **S lei** și penalitatea de 15% în sumă de **S lei**.

Temeiurile de drept invocate de organele de inspecție fiscală sunt prevederile art. 152 alin. (1), art. 153 alin. (1) lit. b) și art. 153¹ alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

2. Referitor la impozitul pe venit.

Pentru perioada verificată, respectiv 01.01.2007 – 30.09.2011, au fost realizate următoarele venituri, din valorificarea mijloacelor de transport, altele decât mijloace de transport noi, din achiziții intracomunitare, astfel:

În anul 2007, venit brut în sumă de S lei, cheltuieli în sumă de S lei și pierdere fiscală în sumă de S lei.

În anul 2008, venit brut în sumă de S lei, cheltuieli în sumă de S lei și pierdere fiscală în sumă de S lei.

În anul 2009, venit brut în sumă de S lei, cheltuieli în sumă de S lei, venit net în sumă de S lei și un impozit pe venit în sumă de S lei.

În anul 2010, venit brut în sumă de S lei, cheltuieli în sumă de S lei și pierdere fiscală în sumă de S lei.

În anul 2011, venit brut în sumă de S lei, cheltuieli în sumă de S lei și pierdere fiscală în sumă de S lei.

Pentru diferența de impozit pe venit în sumă de **S lei**, organele de inspecție fiscală au calculat, pentru perioada 15.05.2010 – 25.10.2012, dobânzi în sumă de **S lei** și penalitatea de 15% în sumă de **S lei**.

Organele de inspecție fiscală precizează faptul că pentru perioada 2009 – 2011 **domnul X** nu a depus la organul fiscal declarațiile de venit cod 200.

Temeiurile de drept invocate de organele de inspecție fiscală sunt prevederile art. 46 alin. (1) și alin. (2) și art. 48 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Botoșani, a înaintat Parchetului de pe lângă Judecătoria Botoșani, Plângerea penală nr.din 16.11.2012, împotriva **domnului X**, existând indiciile săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

III. Având în vedere constatările organelor de inspecție fiscală, motivațiile contestatorului, documentele existente la dosarul cauzei, precum și prevederile actelor normative în vigoare în perioada verificată, se rețin următoarele:

1. Referitor la capătul de cerere privind suma totală de **S lei**, din care, **S lei TVA** și **S lei, accesorii aferente**, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași, prin Serviciul Soluționare Contestații, este investită să se pronunțe dacă domnul **X**, datorează bugetului general consolidat al statului aceste diferențe în condițiile în care, petentul a efectuat achiziții intracomunicare de bunuri, altele decât mijloace de transport noi sau produse accizabile, a livrat bunurile și a depășit în cursul anului 2008 plafonul de 10.000 euro, dar nu a solicitat înregistrarea în scopuri de TVA.

În fapt, prin Raportul de inspecție fiscală nr., organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Botoșani, Activitatea de Inspecție Fiscală, au verificat persoana fizică **X** pentru veniturile obținute în România din vânzarea de autoturisme rulate achiziționate din Uniunea Europeană, perioada supusă inspecției fiscale fiind cuprinsă între 01.01.2007 – 30.09.2011.

Organele de inspecție fiscală au constatat, din verificarea contractelor de vânzare – cumpărare, exemplificate în anexa nr. 1 la raport, anexate la dosarul cauzei, că la data de 01.06.2008, **domnul X**, a depășit plafonul de achiziții intracomunicare de 10.000 euro, dar nu a solicitat înregistrarea în scopuri de TVA.

În consecință, pentru perioada 01.07.2008 – 30.09.2011, organele de inspecție fiscală au colectat TVA în sumă de **S lei**, iar pentru neplata la termen au calculat dobânzi și penalități de întârziere în sumă totală de **S lei**, prin Decizia de impunere privind taxa pe valoarea adăugată și alte obligații fiscale stabilite de inspecția fiscală la persoane fizice, care realizează venituri impozabile din activități economice nedeclarate organelor fiscale nr

Contribuabilul consideră că nu datorează TVA și invocă dispozițiile art. 153¹ alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, deoarece din interpretarea textului de lege invocat, rezultă că numai o persoană care nu are sediul fiscal în România și care intenționează să efectueze în România o achiziție intracomunitară, are obligația să se înregistreze în scop de TVA (a se vedea și dispozițiile art 132¹ din același act normativ).

Prin Decizia nr. 12 din 14.02.2013, Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Botoșani, prin Compartimentul Soluționare Contestații, a dispus suspendarea soluționării contestației formulate de **domnul X** pentru suma totală de **S lei**, din care, TVA în sumă de **S lei**, accesorii TVA în sumă de **S lei**, impozit pe venit în sumă de **S lei** și accesorii aferente impozitului pe venit în sumă de **S lei**, până la pronunțarea definitivă a unei soluții pe latură penală având în vedere faptul că Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Botoșani, a înaintat Parchetului de pe lângă Judecătoria Botoșani, Plângerea penală nr., împotriva **domnului X**, existând indiciile săvârșirii

infracțiunii prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

Prin Rezoluția de neîncepere a urmăririi penale din 25.06.2013, emisă în dosarul nr. 481/P/2012, de Parchetul de pe lângă Tribunalul Botoșani, a dispus următoarele:

„Neînceperea urmăririi penale față de făptuitorul – Sfeir Nadim Adib, fiul lui Adib și Madelene, născut la data de 23.02.1963 în Republica Libaneză, domiciliat în municipiul Botoșani, str. Unirii nr. 8, bloc turn, ap. 5, județul Botoșani, posesor al permisului de ședere temporară nr. RO 0280860, emis la 15.07.2012 de autoritățile din România, CNP 7630223070046, pentru săvârșirea infr. Prev. Și ped. de art. 9 al. 1 lit. a din Legea nr. 241/2005, întrucât lipsesc elementele constitutive ale acestor infracțiuni (atât latura obiectivă cât și cea subiectivă, respectiv ascunderea bunurilor impozabile nu s-a săvârșit cu intenție și în scop fraudulos).”

Potrivit extrasului hotărârii penale nr. 252 din 12.11.2013, care este definitivă, Tribunalul Botoșani – Secția penală, în urma plângerii formulate de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Botoșani, a menținut Rezoluția de neîncepere a urmăririi penale din 25.06.2013, a Parchetului de pe lângă Tribunalul Botoșani, în dosarul nr. 481/P/2012.

În drept, potrivit prevederilor art. 126 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

ART. 126

“Operațiuni impozabile

(1) Din punct de vedere al taxei sunt operațiuni impozabile în România cele care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) operațiunile care, în sensul [art. 128](#) - 130, constituie sau sunt asimilate cu o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, în sfera taxei, efectuate cu plată;

b) locul de livrare a bunurilor sau de prestare a serviciilor este considerat a fi în România, în conformitate cu prevederile [art. 132](#) și [133](#);

c) livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor este realizată de o persoană impozabilă, astfel cum este definită la [art. 127](#) alin. (1), acționând ca atare;

d) livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor să rezulte din una dintre activitățile economice prevăzute la [art. 127](#) alin. (2);

(2) Este, de asemenea, operațiune impozabilă și importul de bunuri efectuat în România de orice persoană, dacă locul importului este în România, potrivit [art. 132²](#).

(3) Sunt, de asemenea, operațiuni impozabile și următoarele operațiuni efectuate cu plată, pentru care locul este considerat a fi în România, potrivit [art. 132¹](#):

a) o achiziție intracomunitară de bunuri, altele decât mijloace de transport noi sau produse accizabile, efectuată de o persoană impozabilă ce acționează ca atare sau de o persoană juridică neimpozabilă, care nu beneficiază de derogarea prevăzută la alin. (4), care urmează unei livrări intracomunitare efectuate în afara României de către o persoană impozabilă ce acționează ca atare și care nu este considerată întreprindere mică în statul său membru, și căreia nu i se aplică prevederile [art. 132](#) alin. (1) lit. b) cu privire la livrările de bunuri care fac obiectul unei instalări sau unui montaj sau ale [art. 132](#) alin. 2) cu privire la vânzările la distanță;[...].

(4) Prin derogare de la prevederile alin. (3) lit. a), nu sunt considerate operațiuni impozabile în România achizițiile intracomunitare de bunuri care îndeplinesc următoarele condiții:

a) sunt efectuate de o persoană impozabilă care efectuează numai livrări de bunuri sau prestări de servicii pentru care taxa nu este deductibilă sau de o persoană juridică neimpozabilă;

b) valoarea totală a acestor achiziții intracomunitare nu depășește pe parcursul anului calendaristic curent sau nu a depășit pe parcursul anului calendaristic anterior plafonul de 10.000 euro, al cărui echivalent în lei este stabilit prin norme”.

Normele metodologice date pentru aplicarea art. 126 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare, precizează:

“(5) Echivalentul în lei al plafonului pentru achiziții intracomunitare de 10.000 de euro, prevăzut la [art. 126](#) alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, aplicabil în cursul unui an calendaristic, se determină pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României la data aderării și se rotunjește la cifra miilor. Rotunjirea se face prin majorare când cifra sutelor este egală sau mai mare decât 5 și prin reducere când cifra sutelor este mai mică de 5”.

Potrivit acestor prevederi legale, intră în sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată, livrările de bunuri realizate cu plată pe teritoriul României, iar livrarea bunurilor rezultă din una din activitățile economice prevăzute la art. 127 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează faptul că:

“(1) Este considerată persoană impozabilă orice persoană care desfășoară, de o manieră independentă și indiferent de loc, activități economice de natura celor prevăzute la alin. (2), oricare ar fi scopul sau rezultatul acestei activități.

(2) În sensul prezentului titlu, activitățile economice cuprind activitățile producătorilor comercianților sau prestatorilor de servicii, inclusiv activitățile extractive, agricole și activitățile profesiilor libere sau asimilate acestora. De asemenea, constituie activitate economică exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate”.

Ca urmare, orice persoană care desfășoară, de o manieră independentă și indiferent de loc, activități economice în sensul taxei pe valoarea adăugată, oricare ar fi scopul sau rezultatul acestor activități, dobândește calitatea de persoană impozabilă.

Din analiza documentelor aflate la dosarul cauzei, respectiv a documentelor de achiziții și a contractelor de vânzare – cumpărare, încheiate între **domnul X** și cumpărători persoane fizice sau juridice, specificate în anexa nr. 2 la raportul de inspecție fiscală, se reține faptul că în perioada 16.11.2007 – 05.09.2011, contribuabilul a achiziționat și a vândut autoturisme rulate, rezultând faptul că la data de 01.07.2008, realizase venituri în sumă de S euro, respectiv S lei, la cursul de S lei/euro la data aderării la Uniunea Europeană.

Astfel, se reține faptul că **domnul X**, a efectuat livrări ce intră în sfera de aplicare a TVA, situație în care, acesta era obligat să respecte obligațiile specifice persoanelor impozabile în materie de TVA și să se înregistreze ca plătitor după depășirea plafonului de scutire de 10.000 euro, ca urmare, rezultă că legal organele de inspecție fiscală au stabilit diferențele de TVA și accesorii, urmând ca, pentru acest capăt de cerere, contestația formulată împotriva Deciziei de impunere privind taxa pe valoarea adăugată și alte obligații fiscale stabilite de inspecția fiscală la persoane fizice, care realizează venituri impozabile din activități economice nedeclarate organelor fiscale nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. IV să fie respinsă ca neîntemeiată, în temeiul prevederilor art. 279 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

“(1) Prin decizie contestația va putea fi admisă, în totalitate sau în parte, ori respinsă”, coroborate cu prevederile pct. 11.1. lit a) din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3.741/2015, care precizează că:

„11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat; [.....]”.

2. Referitor la diferența de impozit pe venit în sumă de S lei și accesoriile aferente în sumă de S lei, cauza supusă soluționării o constituie legalitatea stabilirii de către organele de inspecție fiscală a acestor diferențe de obligații fiscale, în condițiile în care, pe de o parte, contribuabilul nu a declarat la organul fiscal toate veniturile realizate, iar pe de altă parte, nu aduce argumente care să înlăture constatările organelor de inspecție fiscală.

În fapt, în urma inspecției fiscale efectuate la **domnul X** s-a întocmit Raportul de inspecție fiscală nr., în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere privind impozitul pe venit stabilit de inspecția fiscală, pentru persoane fizice care realizează venituri impozabile din activități economice nedeclarate organelor fiscale nr., prin care au stabilit în sarcina **domnului X**, obligații fiscale suplimentare în sumă totală de **S lei**, ce reprezintă:

- S lei - impozit pe venit;
- S lei - dobânzi și penalități de întârziere aferente impozitului pe venit.

Organele de inspecție fiscală, precizează că pentru perioada verificată, respectiv 01.01.2007 – 30.09.2011, au fost realizate următoarele venituri, din valorificarea mijloacelor de transport, altele decât mijloace de transport noi, din achiziții intracomunitare, astfel:

În anul 2007, venit brut în sumă de S lei, cheltuieli în sumă de S lei și pierdere fiscală în sumă de S lei.

În anul 2008, venit brut în sumă de S lei, cheltuieli în sumă de S lei și pierdere fiscală în sumă de S lei.

În anul 2009, venit brut în sumă de S lei, cheltuieli în sumă de S lei, venit net în sumă de S lei și un impozit pe venit în sumă de S lei.

În anul 2010, venit brut în sumă de S lei, cheltuieli în sumă de S lei și pierdere fiscală în sumă de S lei.

În anul 2011, venit brut în sumă de S lei, cheltuieli în sumă de S lei și pierdere fiscală în sumă de S lei.

Pentru diferența de impozit pe venit în sumă de **S lei**, organele de inspecție fiscală au calculat, pentru perioada 15.05.2010 – 25.10.2012, dobânzi în sumă de **S lei** și penalitatea de 15% în sumă de **S lei**.

Organele de inspecție fiscală precizează faptul că pentru perioada 2009 – 2011 **domnul X** nu a depus la organul fiscal declarațiile de venit cod 200.

Domnul X, prin contestație, invocă dispozițiile art. 24 alin. (2) al Convenției dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Libaneze pentru evitarea dublei impuneri și prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitul pe venit și pe capital, semnată la Beirut la 28 iunie 1995, convenție ratificată în România prin Legea nr. 10/1996, coroborat cu prevederile art. 118 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

În drept, prevederile Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și ale Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada verificată, stipulează următoarele:

"Art. 48 Reguli generale de stabilire a venitului net anual din activități independente, determinat pe baza contabilității în partidă simplă

(1) Venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, deductibile, pe baza datelor din contabilitatea în partidă simplă, cu excepția prevederilor art. 49 și 50..

(2) Venitul brut cuprinde:

a) sumele încasate și echivalentul în lei al veniturilor în natură din desfășurarea activității; [...].

(4) Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile aferente veniturilor, pentru a putea fi deduse, sunt:

a) să fie efectuate în cadrul activităților desfășurate în scopul realizării venitului, justificate prin documente;

b) să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite; [...].”

Norme metodologice:

36. În venitul brut se includ toate veniturile în bani și în natură, cum ar fi: venituri din vânzarea de produse și de mărfuri, venituri din prestarea de servicii și executarea de lucrări, [...].

37. Din venitul brut realizat se admit la deducere numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, astfel cum rezultă din evidențele contabile conduse de contribuabili, cu respectarea prevederilor art. 48 alin. (4)-(7) din Codul fiscal.

Reguli generale aplicabile pentru deducerea cheltuielilor efectuate în scopul realizării veniturilor sunt și următoarele:

a) să fie efectuate în interesul direct al activității;

b) să corespundă unor cheltuieli efective și să fie justificate cu documente; [...].”

De asemenea, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare la data inspecției fiscale:

„Art. 7 (2) Organul fiscal este îndreptățit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obțină și să utilizeze toate informațiile și documentele necesare pentru determinarea corectă a situației fiscale a contribuabilului/plătitorului. În analiza efectuată organul fiscal va identifica și va avea în vedere toate circumstanțele edificatoare ale fiecărui caz.”

Față de prevederile legale invocate, se reține faptul că inspecția fiscală are obligația de a verifica documentele înscrise în evidența contabilă și soluția adoptată să fie întemeiată pe constatări complete asupra determinării stărilor de fapt relevante din punct de vedere fiscal și din care să rezulte precizări distincte asupra veniturilor realizate într-un an calendaristic.

De asemenea, contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele sale, respectiv trebuie să țină evidențe corecte și complete ale tuturor operațiunilor efectuate în desfășurarea activității economice.

Se mai reține faptul că organul fiscal trebuie să aibă în vedere toate datele și documentele care au relevanță pentru stabilirea corectă a bazei de impunere.

Referitor la invocarea de către contestator a Convenției dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Libaneze, se reține faptul că la art. 39 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, se precizează următoarele:

ART. 39

“Contribuabili

Următoarele persoane datorează plata impozitului conform prezentului titlu și sunt numite în continuare contribuabili:

a) persoanele fizice rezidente;[...].”

ART. 40

“Sfera de cuprindere a impozitului

(1) Impozitul prevăzut în prezentul titlu, denumit în continuare impozit pe venit, se aplică următoarelor venituri:

a) în cazul persoanelor fizice rezidente române, cu domiciliul în România, veniturilor obținute din orice sursă, atât din România, cât și din afara României;[....].”

ART. 40

Sfera de cuprindere a impozitului

(1) Impozitul prevăzut în prezentul titlu, denumit în continuare impozit pe venit, se aplică următoarelor venituri:

a) în cazul persoanelor fizice rezidente române, cu domiciliul în România, veniturilor obținute din orice sursă, atât din România, cât și din afara României;[....].”

(6) Reziidenții statelor cu care România are încheiate convenții de evitare a dublei impuneri trebuie să își dovedească rezidența fiscală printr-un certificat de rezidență emis de către autoritatea fiscală competentă din statul străin sau printr-un alt document eliberat de către o altă autoritate decât cea fiscală, care are atribuții în domeniul certificării rezidenței conform legislației interne a aceluși stat. Acest certificat/document este valabil pentru anul/anii pentru care este emis”.

Ca urmare, potrivit acestor prevederi legale, persoanele fizice rezidente sunt contribuabili care datorează impozit pe veniturile obținute din orice sursă, atât în România, cât și din afara României.

În situația rezidenților cu care România are încheiate convenții de evitare a dublei impuneri, aceștia trebuie să își dovedească rezidența printr-un certificat de rezidență emis de autoritatea fiscală competentă din statul străin.

Se reține faptul că nici organelor de inspecție fiscală și nici cu ocazia contestației **domnul X**, nu a depus un certificat de rezidență emis în conformitate cu prevederile legale.

Având în vedere prevederile legale menționate, de documentele anexate la dosarul cauzei, precum și de faptul că **domnul X** nu aduce argumente care să înlăture constatările organelor de inspecție fiscală, rezultă că acestea au stabilit corect și legal impozitul pe venit în sumă de **S lei** și accesoriile aferente în sumă de **S lei**, urmând a se respinge contestația, ca neîntemeiată și pentru acest capăt de cerere, în temeiul prevederilor art. 279 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

“(1) Prin decizie contestația va putea fi admisă, în totalitate sau în parte, ori respinsă”, coroborate cu prevederile pct. 11.1. lit a) din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3.741/2015, care precizează că:

„11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat”.

Pentru considerentele învederate și în temeiul art. 279 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu prevederile pct. 11.1 lit. a) din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3.741/2015, Directorul General al Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Iași,

DECIDE:

Art. 1 Respingerea, ca neîntemeiată a contestației formulate de **domnul X**, împotriva Deciziei de impunere privind taxa pe valoarea adăugată și alte obligații fiscale stabilite de inspecția fiscală la persoane fizice, care realizează venituri impozabile din activități economice nedeclarate organelor fiscale nr și a Deciziei de impunere privind impozitul pe venit, stabilit de inspecția fiscală, pentru persoane fizice care realizează venituri impozabile din activități economice nedeclarate organelor fiscale nr. din 31.10.2012, emise în baza Raportului de inspecție fiscală nr., de Direcția

Generală a Finanțelor Publice a Județului Botoșani, Activitatea de Inspecție Fiscală, pentru suma totală de **S lei**, reprezentând:

- S lei – taxa pe valoarea adăugată;
- S lei – dobânzi și penalități de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată;
- S lei – impozit pe venit;
- S lei – dobânzi și penalități de întârziere aferente impozitului pe venit.

Art. 2 Serviciul Soluționare Contestații, va comunica prezenta decizie contestatorului și Inspecției Fiscale, din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice Botoșani spre a fi dusă la îndeplinire.

În conformitate cu prevederile art. 273 alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, decizia emisă ca urmare a soluționării contestației este definitivă în sistemul căilor administrative de atac.

Împotriva prezentei decizii, contestatorul poate formula acțiune în contencios administrativ, în termen de 6 luni de la comunicare, la Tribunalul Botoșani sau la Tribunalul Iași.